երկար ժամանակ առանց ուշադրութեան կը նայէր եղածը, եւ երբ իմացաւ իրենց դիտաւորութիւնքը՝ հրաւիրեց զամենքը եւ սկսաւ այսպէս խօսիլ.

«Ո՛Յ իմ սիրելի եղբարք, իմ սիրելի խութեցիքս, միթէ՞ այս չնչին ոսկին եւ արծաթը ձեր սիրոյն նշա՞նն է ինձ, մի թէ ես առանց այս նուէրին չե՞մ ճանչեր ձեզ: Ձեր քաջութիւնը, ձեր ցոյց տուած հնազանդութիւնը այս պատերազմին մէջ ձեր գլուխ ընտրած եղբօր ինձ ամէն վարձքէ վեր է, գնացէ՛ք, բաժնեցէք ամէն աւարը, միայն ի՛նչ որ պաշար գտնէք բանակին մէջ պահեցէք զգուշութեամ, որ յանձնէք ամբարապետին: Լաւ համոզուեցէք, որ մեր առջեւ դեռ խիստ աշխատութիւն կայ, վասնզի թշնամուոյն բանակը շատ մեծ է եւ բազմաթիւ. պէտք չէ յուսահատիլ եւ վախէք այլ գիտնալ քաջ լինիլ եւ յարատեւել: Իսկ զիս թող տուէք, ես գոհ եմ իմ վիճակես, իմ ունեցածս շատ է ինձ համար, վասնզի ինձ պատառ մը հաց, իմ գրգլեակս եւ իմ զէնքերս բաւական են: Գնացէ՛ք, որդեակք իմ, գնացէ՛ք, եղբարք իմ, ջանացէք, որ ձեր սակաւապետութենեն չի բաժնուիք»:

Երբ իմացաւ Բուղայ իւր կորուստը, հազիւ թէ Հայաստան ոտք կոխած այդպիսի անակնունելի հարուած մը, նա որ կարծէր թէ առանց դիմադրութեան երկիրն պիտի ոչնչացնէր, ապշեցաւ, բայց խստիւ արզիլեց այդ նիւթին վրայ ամենեւին խօսիլ, որպէսզի մի՛ գուցէ հայք քաջալերուին եւ իւր տաճիկք լքանին, եւ ամէն իւր զօրութեամբ եւ ամէն կ'ողմերեն յարձակեցաւ Սասնոյ վրայ. ամէն հաղորդակցութիւն կտրեց պաշարելով բոլոր ճանապարհները: Իսկ Յովնան իւր քաշ խումբով կը գտնէր ճամփայ՝ երբ չի կար կը հնարէր, յանկարծուստ կը հասնէր այդ բազմազգի եւ բազմալեզու ամբոխին ցանուցիր խումբերուն վրայ, կոտորած կը հասցնէր նոցայ, եւ երբ կը տեսնէր թէ օգնութիւն կը հասնի թշնամուոյն՝ կը քաշուէր կ'ելնէր իւր բարձանց վրայ, հոն իբրեւ ամպ մը կը ժողուէր, կը թանձրանար՝ դարձեալ յանկարծ որոտմունքով իջնելու փայլակ, կայծակ, կարկուտ լինելու այդ բարբարոս թշնամեաց խումբին վրայ: Երկու կողմեն էլ շնորհք գթութիւն չի կար այդ պատերազմին մէջ, գերին իբրեւ